

Sygn. akt IV U 204/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 listopada 2016 r. w S.

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 18 stycznia 2016 r. Nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. K. prawo do emerytury od dnia 01 listopada 2015 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz J. K. 360,00 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 204/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 stycznia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do emerytury w wieku obniżonym. Swoje stanowisko organ rentowy uzasadnił tym, iż ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. ZUS uznał, iż ubezpieczony w takich warunkach przepracował jedynie 10 lat i 6 dni.

Od decyzji tej odwołanie złożył J. K., który był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Zarzucił on błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji przejawiający się w tym, iż do okresów pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono ubezpieczonemu zatrudnienia w Zakładzie Budownictwa (...) S., Oddział S. oraz w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) m. st. W..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. K. w dniu(...)r. ukończył 60-ty rok życia.

W dniu 17 listopada 2014 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, 3 miesięcy i 20 dni, z czego staż pracy w szczególnych warunkach w związku z zatrudnieniem ubezpieczonego w Nadleśnictwie S. oraz w Nadleśnictwie Ł. wyniósł 10 lat i 6 dni. Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w szczególnych warunkach decyzją z 15 grudnia 2014r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (akta ZUS).

Ubezpieczony wniósł do Sądu Okręgowego w Siedlcach odwołanie od tej decyzji. W dniu 13 listopada 2015 r. Sąd ten wydał wyrok (sygn. akt IV U 106/15), w którym oddalił odwołanie J. K.. Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, do którego zakwalifikować należy, oprócz okresów uznanych przez ZUS, również czas pracy J. K. jako kierowcy ciągnika od 1 czerwca 1972 r. do 24 czerwca 1978 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W., tj. -wyłączając okres służby wojskowej od 24 kwietnia 1975 r. do 2 maja 1977 r.- 4 lata i 17 dni oraz okres od 1 lipca 1978 r. do 31 grudnia 1984r. kiedy to ubezpieczony zatrudniony był w Zakładach Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) w S. Oddział Silikatów w S. na stanowisku kierowcy ciągnika, a zatem 6 lat i 6 miesięcy. Sąd ten ustalił jednak, iż ubezpieczony dalej pozostawał członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Stan ten trwał od 12 sierpnia 2003 r. Występując z wnioskiem o emeryturę J. K. nie złożył wniosku przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (wyrok i uzasadnienie k. 21 i 27-29 akt sprawy IV U 106/15 SO Siedlce). Wyrok ten uprawomocnił się 28 grudnia 2015 r.

W dniu 23 listopada 2015 r. ubezpieczony wystąpił do (...) Oddział w S. z kolejnym wnioskiem o przyznanie emerytury (k. 1-3 akt ZUS). We wniosku tym J. K. podał, iż jest członkiem OFE i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w tym Funduszu na dochody budżetu państwa. Organ rentowy ponownie ustalił, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, 3 miesięcy i 20 dni, z czego staż pracy w szczególnych warunkach w związku z zatrudnieniem ubezpieczonego w Nadleśnictwie S. oraz w Nadleśnictwie Ł. wyniósł 10 lat i 6 dni. Na tej podstawie, z uwagi na brak 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych ZUS wydał w dniu 18 stycznia 2016 r. zaskarżoną decyzję, w której odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury (decyzja k. 11 akt ZUS).

W okresie od 1 września 1971 r. do 24 czerwca 1978 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W.. Początkowo ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku pracownika fizycznego do prac ziemnych ogrodniczych i transportowych. W dniu 7 kwietnia 1972 r. ubezpieczony uzyskał prawo jazdy kategorii T uprawniające do kierowania ciągnikiem. W związku z tym od 1 czerwca 1972 r. zatrudniony był w pełnym wymiarze jako operator maszyn ogrodniczych. Pracując na tym stanowisku J. K. w rzeczywistości przez okres całego roku świadczył pracę kierowcy ciągnika marki U.. Do jego zadań należał m. in. przewóz ziemi, a w okresie zimowym odśnieżanie przy użyciu wyżej wymienionego traktora. Ubezpieczony nie zajmował się pracą przy rozładunku. Od 24 kwietnia 1975 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową, po zakończeniu której z dniem 2 maja 1977r. powrócił do pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) na dotychczasowe stanowisku operatora mechanicznych maszyn ogrodniczych i wykonywał opisana wyżej prace kierowcy ciągnika. Wyłączając okres służby wojskowej ubezpieczony pracował na stanowisku operatora maszyn ogrodniczych przez 4 lata i 17 dni (zeznania ubezpieczonego k. 37 oraz zeznania świadków J. R. i J. Z. k. 36v, świadectwo pracy z 24 czerwca 1978r. k.10-10v akt emerytalnych, umowa o pracę z 1 września 1971 r. – k.7 akt osobowych, wyciąg z prawa jazdy k.11 akt osobowych, karta k.13 akt osobowych, pismo z 2 maja 1977 r. o powrocie do pracy po wojsku – w aktach osobowych i kopia książeczki wojskowej k.7-9 akt emerytalnych, ustalenia faktyczne poczynione przez SO Siedlce w sprawie IV U 106/15- wyrok i uzasadnienie k. 21 i 27-29 akt tejże sprawy).

W okresie od 1 lipca 1978 r. do 31 grudnia 1984r., a zatem przez 6 lat i 6 miesięcy, ubezpieczony zatrudniony był w pełnym wymiarze w Zakładach Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) w S. Oddział Silikatów w S. na stanowisku kierowcy ciągnika. W tym czasie ubezpieczony wyłącznie zajmował się pracą na wyżej wymienionym stanowisku. Do jego zadań należał przewóz piachu z kopalni do zakładu, gdzie odbywała się produkcja. Obowiązki te ubezpieczony świadczył przez cały rok (zeznania ubezpieczonego k. 37, zeznania świadków W. G. oraz K. Ł. k. 36v, świadectwo pracy z 28 grudnia 1984r. k.11 akt emerytalnych, ustalenia faktyczne poczynione przez SO Siedlce w sprawie IV U 106/15- wyrok i uzasadnienie k. 21 i 27-29 akt tejże sprawy).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Z kolei w art. 27 ust. 1 pkt 2 przywołanej ustawy wskazano, iż okres składkowy i nieskładkowy powinien dla mężczyzn wynieść co najmniej 25 lat. W art. 184 ust. 2 tej ustawy przewidziano, iż emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43) określono, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Paragraf 4 pkt 1 i 3 wymienionego wyżej rozporządzenia stanowi, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sporną okolicznością w przedmiotowej sprawie było to, czy na dzień 1 stycznia 1999 r. J. K. legitymował się wymaganym okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ostatecznie, zdaniem ZUS, ubezpieczony przepracował w warunkach szczególnych 10 lat i 6 dni.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego daje podstawy do stwierdzenia, iż ubezpieczony przepracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach.

Do pracy w tej kategorii należy bowiem zaliczyć zatrudnienie ubezpieczonego na stanowisku operatora maszyn ogrodniczych w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w W. od 1 czerwca 1972 r. do 24 czerwca 1978 r. (z wyłączeniem czasu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 24 kwietnia 1975 r. do 2 maja 1977 r.) oraz kierowcy ciągnika w Zakładach Budownictwa, Remontów i Produkcji (...) Budowlanych (...) w S. Oddział Silikatów w S. od 1 lipca 1978 r. do 31 grudnia 1984 r. Jak wynika ze logicznych oraz korespondujących ze sobą zeznań ubezpieczonego oraz świadków J. R., J. Z., W. G. i K. Ł., w wyżej wymienionych okresach J. K. stale i w pełnym wymiarze, przez okres całego roku, faktycznie wykonywał pracę kierowcy ciągnika. Zaznaczyć należy, iż świadkowie ci w spornych okresach byli również zatrudnieni w wyżej wymienionych zakładach pracy. Zeznania te zasługują na wiarę i są dla Sądu przekonujące. Znajdują one swoje potwierdzenie w zgromadzonych w trakcie postępowania przed organem rentowym dokumentów w postaci ogólnych świadectw pracy oraz dokumentów zebranych w aktach osobowych ubezpieczonego. Dlatego też, stosownie do regulacji zawartej w wykazie A dziale VIII poz.3 załącznika do powyższego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresy, w których ubezpieczony faktycznie świadczył pracę

kierowcy ciągnika, powinny zostać zaliczone do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Podkreślić należy, iż decydującym dla takiej kwalifikacji jest nie nazwa, a rodzaj faktycznie wykonywanej pracy.

Przypomnieć również należy, iż okoliczność świadczenia przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych w spornych okresach wynika również z ustaleń Sądu Okręgowego w Siedlcach poczynionych w sprawie IV U 106/15.

Po zsumowaniu powyższego okresu z czasem uznanym przez ZUS stwierdzić należy, iż ubezpieczony legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż do pracy w warunkach szczególnych może być również zaliczony czas odbywania przez J. K. zasadniczej służby wojskowej od 24 kwietnia 1975 r. do 2 maja 1977 r. Zarówno bowiem przed pobytem w wojsku, jak i po powrocie ze służby, ubezpieczony faktycznie wykonywał tę samą pracę kierowcy ciągnika. Podstawę prawną tego zaliczenia stanowi art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 Nr 44 poz. 220 ze zm.) w brzmieniu wówczas obowiązującym.

Tym samym, ubezpieczony spełnił wszystkie warunki, wyrażone w przywołanych wyżej przepisach, by być uprawnionym do pobierania emerytury w wieku obniżonym, począwszy od 1 listopada 2015 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o przyznanie spornego prawa.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. 2015 r. poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, orzekł jak w wyroku.